

Arrest

nr. 88 041 van 24 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 1 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GUTIERREZ DIAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2009 dient verzoeker samen met zijn gezin een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker en zijn gezinsleden in Polen werden genomen op 25 januari 2006 en op 18 juni 2007.

Op 2 december 2009 werd verzoeker en zijn echtgenote verhoord in het kader van een Dublin-onderzoek.

Op 4 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 januari 2010 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Poolse autoriteiten.

Op 19 januari 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoeker en zijn gezin.

Op 16 maart 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 december 2009 ongegrond verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 7 mei 2010 diende verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 juni 2010 bij arrest nr. 44.875 werd het beroep van verzoeker door de Raad verworpen.

Op 23 december 2010 diende verzoeker en zijn gezin een tweede asielaanvraag in.

Op 24 januari 2011 werd verzoeker en zijn echtgenote verhoord nopens de aan hun tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 februari 2011 stemden de Poolse autoriteiten nogmaals in met de terugname van verzoeker en zijn gezin.

Op 14 februari 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 mei 2010 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep verwierp bij arrest nr. 68.851 van 21 oktober 2011.

Inmiddels diende verzoeker op 27 juli 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 september 2011 diende verzoeker en zijn gezin een derde asielaanvraag in.

Op 21 september 2011 werd de asielaanvraag van verzoeker en zijn gezin, overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 november 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 juli 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 23 maart 2012 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 mei 2012 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 1 juni 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

Op 27 juni 2012 diende verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werpt de raadsvrouw van de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, wegens gebrek aan actueel belang bij de onderhavige vordering. Zij stelt dat artikel 7 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd gewijzigd begin dit jaar. Doordat nu het woord “moet” in plaats van “kan” wordt gebruikt, zou de verweerder in welbepaalde gevallen geen discretionaire bevoegdheid meer hebben bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien het bestreden bevel werd genomen nadat werd vastgesteld dat de verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zou er *in casu* sprake zijn van een gebonden bevoegdheid zodat de vraag naar het actueel belang zich opdringt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2011. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, zodat het vaststaat dat deze beslissing ondertussen definitief is geworden. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat de verzoeker over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier

waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift zet de verzoeker een enig middel uiteen, waarin hij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker licht toe dat hij sinds 2009 in België is en benadrukt dat zijn sociaal en vriendschappelijke leven zich in België bevindt alsook zijn interesses. Hij wijst er ook op dat zijn kinderen hier naar school gaan. Voorts merkt verzoeker op dat hij vijf keer per week een cursus Frans volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich *in casu* op zijn privéleven in België. Dienaangaande dient de Raad vast te stellen dat verzoeker dit privéleven geenszins aannemelijk maakt. Hij beperkt zich tot een gratuite bewering dat hij een sociaal en vriendschappelijk leven heeft in België, doch laat na enig begin van bewijs hieromtrent aan te brengen. Pas voor het eerst bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker stukken bij waaruit zou blijken dat zijn kinderen in België naar school gaan en dat hij vijf maal per week een cursus Frans volgt. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat de verweerder deze stukken niet ter beschikking had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en er dus ook geen rekening mee kon houden. Verder volstaan deze stukken hoegenaamd niet om het bestaan van een privéleven aan te tonen in hoofde van verzoeker. De stukken betreffende het onderwijs van zijn kinderen hebben geen betrekking op het privéleven van verzoeker. Indien verzoeker hiermee wil aantonen dat hij niet terug kan keren, merkt de Raad op dat verzoeker met deze stukken geenszins aantoonde dat zijn kinderen schade zullen ondervinden bij een terugkeer. Uit geen enkel document blijkt dat de scholing van de kinderen in het land van herkomst van dien aard is dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem. Uit het attest van verzoeker waaruit blijkt dat hij vijf maal per week een cursus Frans volgt, kan al evenmin het bestaan van een privéleven worden afgeleid.

Aangezien verzoeker zijn privéleven niet aannemelijk maakt, dient niet verder onderzocht te worden of de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Geel ten overvloede wijst de Raad er op dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland,

§ 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Met zijn zeer summiere uiteenzetting toont verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien blijkt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, stelt de Raad vast dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan actueel belang.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU